

at de to Regimenter altid bleve brugte ved Udfaldene, indtil der sluttelig ikke var Mere tilbage af dem. Men tilbage til Gambetta! Lad det være stort at gaa op i Luftballon fra Paris; jeg skal idetmindste ikke indlade mig derpaa. Det kan jeg forsikre det ærede Medlem. Lad være, at Gambetta er i Besiddelse af en glødende Fædrelandsfærlighed, det indrømmede jeg igaar, og jeg tilføjer, at han forstaar at rive Folket med; det er stort, det er Noget, man maa respektere, men saa spørger jeg: Havde han ikke gjort Ret i at blive staaende ved at rejse Folket op og overlade Organisation af de Maafer, der bleve udfærvne, til Sagkyndige fremfor selv at gribe ind paa et Omraade, hvor han selv slet Intet forstod? Der ligger Gambettas store Feil. Hvis det ærede Medlem vil undersøge, hvad der foreligger om de gambettaste Hæere, saa vil han se, at det første Klageskrift, der eksisterer mod Gambetta, er affattet af hans bedste Ven, Oberst Freycinet, som var Direktør i Krigsministeriet. Denne siger — ja, han bruger ikke Udtrykket fabrikerer — men han siger: Vi gjorde Alt for at gjøre Armeen færdig i Hast, vi lavede 1 Brigade og 1 Batteri om Dagen. Men var det ikke Fabriksvirksomhed? Men jeg skal sige det ærede Medlem: Ringen er, at man har aldrig kunnet stamppe Hæere op af Jorden, om der end staa i Marseillaisen, — jeg skal ikke saare Ordene ved at citere Ordene paa Franssk, jeg skal oversætte dem paa Dansk: „Naar vore unge Hætte ere faldne, saa vil Jorden frembringe nye, som staa fuldt rustede til at optage Kampen,” og dog var dette Principet for Gambettas Hæerorganisation. Men hvad blev Resultatet? Man førte ikke Soldaterne til Kamp for Fædrelandet, men førte dem til Slagterbænken; det er det, jeg fordømmer og altid vil fordømme. — Jeg skal endnu give det ærede Medlem en Oplysning, som dog maaste kan interessere ham. Det ærede Medlem er meget sagkyndig — det indrømmer jeg — kjøndt han erklærer sig selv for usagkyndig; men der er dog maaste een Ting, som det ærede Medlem ikke kjender, af Krigshistorien fra 1870, og som jeg nu skal oplyse ham om. Det er en Regel, at man ved Angrebet afsætter sin Plan efter Modstanderen, holder sine Kræfter samlede og, naar Styrken er lige stor paa begge Sider, aldrig tenker paa at angribe og omgaa mere end een Fløi; men Kræfternes Koncentration mod det afgjørende Punkt er altid Sovefsagen. Da Preusserne kom lige overfor Gambettas Hær, saa gif de fuldstændig bort fra dette Princip; og trods de vare numerisk svagere, udbredte de sig og brød sig ikke om Kræfternes Koncentration (En Stemme: Kampen ved Orleans?), ja, Kampen ved Orleans er til en vis Grad uden Betydning ligeoverfor dette Spørgsmaal. Saa Meget er vist, at fra den staaende Hærs Standpunkt vilde man aldrig have fraveget et Grundprincip, hvis ikke Modstanderens indre Svaghed havde gjort det tilladeligt. At man der-

for seirede imod Principet, laa i dette Tilfælde i Modstanderens Svaghed. Gambettas Fortjeneste som Organisator er derfor i mine Dine ikke stor. — Jeg skal dernæst et Dieblit dvæle ved det ærede Medlems Bemærkninger angaaende Krigen 1864. Det ærede Medlem kom med den Insinuation — jeg vil kalde det saaledes — at vi opgave Dannevirke, fordi vi havde Dybbøl i Ryggen. Jeg skal for mit Vedkommende erklære, hvor nødig jeg end vil gaa ind paa at tale om denne sørgelige Krig, at jeg vilde have anset det for heldigt, om man i 1864 slet ikke havde besat Dannevirkestillingen, thi hvad var denne? Det var en Sommerstilling, som var brugelig, saa længe vi havde en Vandlinie at støtte vore Fløie til, thi saa var det muligt at indstrænge Forsvarsfronten og besætte Stillingen med Udsigt til Helb; men naar vi baade skulde kæmpe mod en overleggen Hærstyrke og mod Elementerne, idet Isen lagde Vandene til, saaledes at Tjenden kunde gaa over og omgaa os, saa var Forsvaret umuligt. Hvis vi strax havde opgivet Dannevirke, saa havde vi sparet Hæren og Folket for et stuet Haab. Dernæst Dybbølforsvaret. Det ærede Medlem traf saa uhyre stærke Bærler paa, hvad der ved Dybbøl udrettedes af den menige Soldat. Det ærede Medlem maa ikke tro, at Nogen af os, hvad enten han har kommanderet en stor eller lille Afdeling af den danske Hær, ikke skulde have den fulde Følelse af, hvad vi skyldte den danske Soldat. Dertil er Anledningen saameget større, idet vi netop under trange Lider have set, med hvilken Hengivenhed disse Mennesker sluttede sig til os, og jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at der gennemgaaende herskede et rigtig godt Sammenhold i Hæren blandt de Overordnede og Underordnede. Men naar der nu spørges, hvem bragte ved Dybbøl det største Offer, da vil jeg sige: Vi stode i en slet Stilling med høist uheldig organiserede Kammer, saaledes at Ansvarsbyrden ubeløkkende hvilede paa Afdelings- og Underafdelingsførerne; thi der er himmelvid Forskel paa, om man ved et Kampagni har en Kapitain med 3—4 Lieutenanter og 10 Underofficerer, eller om man som ved Dybbøl er henvist til at have en Kompagnikommandør med en ganske ung Lieutenant — han kan være slink og have den bedste Billie af Verden — og 2 Underofficerer, og det ærede Medlem vil dog vist indrømme, at vore Folk, hvor brave de end ere, dog trænge til at have Førere. Men hvad var Følgen af vor løse Sammensætning? Den, at der ikke er noget Sted, hvor der er lidt saa haarde Tab i det faste Officerkorps som netop ved Dybbøl. Tablisterne vidne derom og tillige om, at ingen Klasse led mere, end netop Afdelings- og Underafdelingskommandørernes Klasse, fordi disse Førere vare saa daarlig assisterede, at de altid selv maatte stille sig i Brechen for at være nogenlunde sikre paa, at Folkene gif mod Tjenden. Det ærede Medlem